

[Lone Dybkjær.]

netop nu at nævne de kortsigtede besparelser, som vi selv har været så flittige til at vedtage. Jeg tror, vi bliver nødt til at arbejde mere langsigtet her i folketinget, hvis vi skal få en administration, hvor antallet af offentligt ansatte ikke stiger hele tiden.

Den ændring, der skal til, er med andre ord ikke bare en ændring i administrationen, men også hos os selv her i folketinget. Vi har måske nok det største ansvar, ikke bare fordi vi laver ny lovgivning, men også fordi vi laver nok uhensigtsmæssig lovgivning og kortsigtet arbejde.

Jeg tror derfor, vi må prøve at tage diskussionen op her i folketinget om, hvordan vi kan ændre her, i sammenhæng med at vi diskuterer, hvordan vi kan ændre administrationen.

Ninn-Hansen (KF):

Fra november 1973 til oktober 1974 steg antallet af offentligt ansatte med knap 35.000. Det svarer til 104 flere i den offentlige sektor hvert eneste døgn i denne periode.

Sådan begyndte en artikel i Kristeligt Dagblad for den 4. ds., der omtalte en fremkommet statistik, som viser behovet for, at folketinget tager fat på spørgsmålet om at begrænse antallet af offentligt ansatte, og det viser jo også, at det er velbegrundet, at der fremsættes et forslag med henblik på at opnå det.

Af yderligere positivt om forslagsstillernes tanker skal jeg nævne, hvad der står i bemærkningerne; der står:

„Det er vigtigt at sørge for, at det offentlige betragtes som en helhed. Der er intet vundet ved at nedlægge statslige stillinger, hvis der oprettes dobbelt så mange nye inden for kommunerne.“

Det er så sandt, som det er sagt, og vi mangler den planlægning, vi burde have haft for længst, hvor en oprettelse af nye stillinger i kommunerne betyder en reduktion inden for det statslige område, der altså ikke længere skal fungere.

Endelig en tredje ting positivt over for forslaget: det er hr. Poulsaards bemærkning om, at han og hans parti bestemt ikke ønsker at hetze mod de offentligt ansatte. Hvis det betyder, at vi er enige om, at de offentligt ansatte udfører et godt arbejde, og at ansvaret for det, der ikke er heldigt,

hviler på folketinget, kan vi nok nå noget langt bedre.

Jeg tror dog ikke, det skal ske på grundlag af den udformning, man har givet forslaget. Det første punkt om ikke at oprette nye stillinger, før en anden stilling er nedlagt, svarer jo næsten helt igennem til det af VKR-regeringen indførte personalestop, og det havde gode virkninger et stykke tid, men ikke på længere sigt; det er et alt for stift system. I øvrigt vil det også være forkert at fastlægge dette som princip, for det betyder jo, at den sektor, der er vokset stærkest, f.eks. den sociale sektor, skal beholde det samme antal, bare fordelt på forskellig måde, og det synes jeg ikke kan være rimeligt, mens nye administrative opgaver, der kommer til at foreligge, ikke kan få det personale, som de bør have.

Heller ikke det andet punkt kan jeg acceptere, som det er formuleret, dette at man skal tage folk indefra. Det undrer mig for øvrigt, at fremskridtspartiet har fremsat det forslag. Jeg har forstået, at fremskridtspartiet ved tidligere lejligheder har ment, at det f.eks. kunne være rigtigt at tage dommere udefra, og det kan man jo ikke gøre, hvis man gennemfører det forslag, man her har fremsat.

Det, jeg mener vi nu skal gøre, er at tage fat på sagen, så vi på grundlag af forslag fra finansministeren — og det går jeg ud fra finansministeren er villig til at fremkomme med efter den tale, han har holdt her i dag — kan gå i gang og fastlægge en plan. Jeg foreslår, at vi behandler sagen i det politisk-økonomiske udvalg, det er det sted, hvor man bedst kan sammendrage disse ting, der vedrører staten og kommunerne, og jeg håber, at regeringen vil medvirke til ved at komme med udkast til en plan om begrænsning, at folketinget virkelig kan tage fat på opgaven. Det haster, og vi er parat til at deltage med det samme.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil begynde med de bemærkninger, som fra fremskridtspartiets side er knyttet til forslaget, om, at hovedårsagen til landets økonomiske vanskeligheder er, at den offentlige sektor er svulmet alt for meget i de senere år.

Ingen skal vel bestride, at hvis man går nogle år tilbage, har udviklingen i den offent-